

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GOUDENAPPELBOOM

toneelspel in drie bedrijven voor kinderen

door

Leo Bridts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1923

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE GOUDENAPPELBOOM* op te voeren moet de naam van auteur *LEO BRIDTS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/0220/035
ISBN 978-90-385-01055

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Leo Bridts
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

- Peter* : goedhartige man; nogal naïef
- Sofie* : vrouw van Peter; snoepgraag; moedig
- Bert* : buur van Peter en Sofie; zelfde type als Peter, maar een stuk naïever
- Pierre Pomme* : goudkoning; Fransman; praat Nederlands met een sterk Frans aksent
- Elvira* : handlangster van Pierre Pomme; boosaardig
- Suzan Derrick* : privé-detective; hoogartige vrouw

DEKOR

Het verhaal speelt zich deels af in de zaal en deels in de tuin van Peter en Sofie.

Aan de ene kant van het podium is er de achtergevel van het huis van Peter en Sofie; aan de andere kant een lage tuinomheining. Achterin een hoge tuinmuur met een tuinbank. In de tuin groeit de goudenappelboom.

1ste BEDRIJF1ste TAFEREEL

Sofie - Peter

Als het doek open gaat, zit Sofie op de bank met veel smaak een ijsje te eten. Peter komt via de deur de tuin in. Hij heeft een krant in de hand.

- Peter* : (ziet Sofie snoepen; dan vermanend) Maar, Sofie toch, je zit weeral te snoepen. Hoe is dat nu mogelijk!
- Sofie* : (smakkend) Lekker, lekker!
- Peter* : Jaja, lekker, lekker. Maar de tandarts heeft je vorige week nog gezegd dat je dat veel beter zou laten!
- Sofie* : (haalt de schouders op) Ach wat, de tandarts! Eén ijsje kan toch geen kwaad!
- Peter* : Als het daar zou bij blijven, okee. Maar je bent een koppig vrouwtje, Sofie.
- Sofie* : Ik een koppig vrouwtje? Laat me niet lachen.
- Peter* : Ja, je bent koppig want je wil niet luisteren naar goede raad. Je verslindt snoepjes, de hele dag door. Bovendien eet je er vandaag nog een ijsje bovenop. Gisteren was dat een taartje met véél slagroom. En wat zal het morgen zijn?
- Sofie* : Weet ik veel. Maar maak je geen zorgen, Petertje! Als ik gesnoept heb, poets ik altijd mijn tanden.
- Peter* : Ja, dat ken ik. Was het daarom dat je hier vorige week (loopt rond met hand op kaak) amaa, oehoehoe, gek van pijn rondliep? En dat de tandarts een kanjer van een gat in je wijsheidstand moest vullen?
- Sofie* : Ach wat! Is het mijn fout dat ik zo van taartjes en ijsjes en snoepjes hou?
- Peter* : Dat is het juist! Je zou beter iets anders smullen. Vraag het maar aan de kinderen. Zij weten het ook wel! (tot de kinderen) Snoep gezond, eet een ... (de kinderen het woord "appel" laten invullen) Zie je wel.
- Sofie* : (plagend) Natuurlijk, Peter. Een appel. Nu je het zegt! Zal ik beginnen met dat mooie stukje fruit aan ons boompje?
- Peter* : (paniekerig) Sofie! Blijf daar af!

- Sofie* : (luistert niet, gaat naar de boom) Kom, Peter. Je weet maar al te goed dat die gouden appel in een gewone, sappige vrucht verandert als je hem nu plukt. (smak-kend) Wat zal hij smaken. (steekt de hand uit naar de appel alsof ze hem wil plukken)
- Peter* : (springt tussen Sofie en de boom) Sofie! Wat doe je nu! Je weet dat het niet toegelaten is!
- Sofie* : (ironisch klagend) Ach, mag ik je niet meer plagen, Peterje? (neemt Peters hoofd tussen haar handen) Je bent een schat. Weet je dat? (geeft hem een klinkende zoen op het voorhoofd; er wordt gebeld aan de voordeur) De bel. Ik ga wel. (af)

2de TAFEREEL

Sofie - Peter - Bert

- Peter* : (gaat op de bank zitten, plooit de krant helemaal open en begint te lezen)
- Sofie* : (op) Kom maar mee naar de tuin, buurman. Het is dit jaar misschien de laatste dag dat we van zo'n lekker herfstweertje kunnen genieten. (Bert volgt niet; Sofie roept met haar hoofd door het deurgat) Buuurmääààn...
- Bert* : (roept terug) Is er iets, Sofie?
- Sofie* : (nog altijd met het hoofd binnen) Wij zijn in de tuin! (keert zich om) Die Bert toch. Je moet hem altijd in het oog houden.
- Bert* : (op, met klein radiootje in de hand) Hebben jullie een nieuwe radio? Leuk, zeg. Komt er muziek uit? (draait aan de knopjes)
- Peter* : (laat de krant zakken tot zijn hoofd net zichtbaar is) Dag, Bert. (krant terug omhoog)
- Sofie* : Laat maar, buurman. Ik moet er nog...
- Bert* : (onderbreekt Sofie) Ik vind het wel. Uit zo'n klein toestel zal toch ook leuke muziek komen. (schudt de radio over en weer)
- Sofie* : (trekt de radio uit de handen van Bert) Hij kan niet spelen, Bert.
- Bert* : (ongelovig) Nee?
- Sofie* : Nee!

- Bert* : Waarom niet?
- Sofie* : (opent het luikje van de ruimte voor de batterijen en houdt de radio onder Berts neus) Zie je dat?
- Bert* : Wat?
- Sofie* : Wel, dàt!
- Bert* : Maar... ik zie enkel een radio.
- Sofie* : En de batterijen?
- Bert* : Batterijen? Ik zie er geen!
- Sofie* : Dat is het nu juist : die zitten er inderdaad niet in. En zolang dat zo blijft, zal je geen klank uit dit radiootje krijgen.
- Bert* : (kijkt naar de radio, dan naar Sofie en dan naar de krant) Vreemd.
- Sofie* : Wat is er nu "vreemd" aan het feit dat er geen batterijen in deze radio zitten?
- Bert* : Ik heb het niet over dat toestel, maar over de krant. (neemt de geopende krant uit Peters handen en gaat voor de appelboom staan)
- Peter* : (blijft even verbouwereerd zitten, met de armen nog gespreid) Mijn krant! Buurman, mijn krant! (springt op, gaat tegenover Bert staan en neemt de krant over; stapt al lezend terug naar de bank en gaat zitten)
- Bert* : (met gespreide armen) Verdraaid! (loopt met nog gespreide armen naar Peter en wil de krant overnemen, maar die lost hem niet; ze trekken de krant over en weer, zonder ze te scheuren, tot Sofie ze kordaat overneemt)
- Sofie* : Is het nu eindelijk gedaan!
- Peter* : (wil de krant bemachtigen) Hier die krant!
- Bert* : (doet hetzelfde) Nee, hier!
- Sofie* : (roept) Sto-o-o-op! (Peter en Bert staken hun pogingen) Wat was jij aan het lezen, Peter? (Peter wijst het artikel aan; Sofie geeft hem dat stuk van de krant) Dat is voor jou. (Peter gaat direkt met de armen open zitten lezen op de bank) En waar staat jouw artikel, buurman?

Bert : (wijst met één vinger) Daar!

Sofie : (geeft dat deel van de krant aan Bert) Dat is dan voor jou. (Bert gaat naast Peter zitten en begint, ook met de armen open, te lezen) En de rest is voor mij. (af)

3de TAFEREEL

Peter - Bert

Peter en Bert blijven achter hun krant zitten lezen, zonder een woord te zeggen. De avond valt.

Bert : Ik kan bijna niets meer lezen.

Peter : Je bril vergeten, buurman?

Bert : Nee, Peter. Het wordt donker. (laat zijn krant zakken) Ik ga maar eens naar huis. Nog een goeie avond. Sofie zal me er wel uitlaten.

Peter : Avond, Bert. (als Bert wil afgaan via de deur) Zeg, wat ik je nog vragen wou: waarom trok je nu eigenlijk de krant uit mijn handen?

Bert : Om een artikel te lezen.

Peter : Artikel?

Bert : Ja, een artikel. Vind je dat zo eigenaardig. (spottend) Dat is nu eenmaal een krant : die staat iedere dag vol met artikels. Lange en korte... Is je dat nog nooit opgevallen?

Peter : Hou me niet voor de gek, buurman. Ik bedoelde : welk artikel?

Bert : Had je dat dan niet opgemerkt? Hier zie! Pierre Pomme, de beruchte Franse dief, is uit de gevangenis van Parijs ontsnapt. Hij steelt enkel goud. Dat is zijn specialiteit. Wereldberoemd is hij ermee geworden.

Peter : En dan?

Bert : Let maar goed op je appeltje.

Peter : Mijn appeltje?

Bert : Je gouden appel, daar aan die boom.

Peter : Ik kan er toch mijn bed niet naast zetten en hem dag en nacht bewaken.

- Bert* : Toch zal je moeten opletten. Pierre Pomme gaat altijd op de geur af. Hij ruikt gewoon waar er goud te stelen valt. (steekt zijn neus in de lucht en snuift enkele keren luid) Je mag zeggen wat je wil, maar als je heel stil bent, ruik je de gouden appel echt. Ik toch. En ik heb niet eens geoefend.
- Peter* : (lacht) Flauwekul. De geur van goud... Laat me niet lachen.
- Bert* : (verontwaardigd) Toch ruik ik de appel. Jullie ook kinderen? (reakties kinderen)
- Peter* : Kom, kom, buurman. Je moet niet overdrijven. Die... hoe heet die wereldberoemde dief ook al weer?
- Bert* : Pierre Pomme.
- Peter* : Wel, die Pierre Pomme weet niet eens dat wij een goudenappelboom in de tuin hebben. En als hij nu de vrucht zou stelen, zou hij er niets mee kunnen beginnen. Ze verandert in een gewone appel indien je ze niet op het juiste moment plukt. En dat juiste moment is over een week. De tweede dinsdag na de eerste volle maan van de herfst. Om drie uur in de namiddag. Stipt.
- Bert* : En wat ga je er dan mee doen?
- Peter* : (plechtig) Zoals ieder jaar schenken we hem weg. Aan Artsen zonder Grenzen, bijvoorbeeld, die arme mensen helpen in landen waar er oorlog is of waar rampen gebeuren. Of aan Greenpeace. Dan kan die vereniging meer acties doen voor zuivere lucht en proper water in de zeeën en de rivieren en beekjes.
- Bert* : Wel, dat noem ik edelmoedigheid. (steekt de hand uit en drukt die van Peter plechtig) Ik wens jou en je appel het beste, buurman. Zo, ik ga dan maar. Tot ziens.
- Peter* : Avond, Bert. (Bert af; Peter gaat zitten en opent de krant om te lezen; het is bijna helemaal donker geworden; Peter laat de krant zakken) Nee. Ik zie geen steek meer. Ik zal binnen nog een beetje lezen. (tot de kinderen) Wisten jullie dat ik dat zo graag doe? Nee? Iedere avond verslind ik de krant en ik lees ook nog boeken. Daar leer je veel mee. Zouden jullie ook moeten doen. Maar eerst ons goudenappelboompje zijn vitamines geven. Want dat is het geheim, kinderen. Voor ik ga slapen krijgt hij een mengsel van bruiswater met paprikapoeder, dille, kamille en het sap van een teentje knoflook. Raar, hé? Maar waar, want dit is echt een héél speciale boom. Er komen in de zomer zelfs geen bladeren aan. Goed, ik zal even mijn gieter halen. Die

had ik al klaargezet. (af en na enkele ogenblikken op-nieuw op met een gieter; giet neuriënd de boom en sluit daarna de vensterluiken; dan tot de kinderen) Dat is dan weer dat. Nog even de krant lezen en dan naar bed. (aarzelend) Zeg, zou het waar zijn wat Bert over Pierre Pomme vertelde? Ik zal maar waakzaam blijven. Stel je voor dat hij de gouden appel zou stelen. Het raam van onze slaapkamer laat ik vanaf vannacht open. Dan hoor ik of er iemand in de tuin is. En Sofie moet ook maar uit haar doppen kijken. Ik zal het haar direkt vertellen. Wel, kinderen, goeie nacht dan maar. (af)

4de TAFEREEL

Pierre Pomme - Elvira

Het is ondertussen donker geworden. Pierre en Elvira zijn helemaal in het zwart gekleed, met zwarte bivakmuts op en hun gezicht is zwart gemaakt.

Pierre : (op via deur zaal, met brandende zaklamp, de neus in de lucht en luid en vlug snuivend) Parbleu! We zijn op de goede weg, Elvira. Ik ruik het. (lamp uit)

Elvira : (komt achter Pierre aan) Jij bent toch geweldig. Zonder die neus zou je nooit de grote Pierre Pomme geworden zijn die je nu bent. Is het een grote hoeveelheid goud die je ruikt?

Pierre : Ah, oui! (snuijft enkele keren) Een heu... (snuijft op-nieuw) Een... kilootje. (snuijft) Ja, dat moet het zijn: een kilootje. Handig om mee te nemen. En waardevol genoeg voor een zorgeloze vakantie van enkele maanden in Zuid-Amerika. Wat denk je daarvan, Elvira? En jij mag met me mee, parbleu, want ik ben niet vergeten wat je allemaal voor mij hebt gedaan. Ah oui!

Elvira : Dat was een kleintje, Pierre. Ik heb al moeilijker klussen geklaard. Jou uit de gevangenis halen was niet zo lastig. Met mijn pistool kan ik veel. (toont ruimte-pistool aan Pierre)

Pierre : (nerveus) Parbleu! Pas toch op met dat ding. Je weet dat ik er bang van ben. Ah oui!

Elvira : Ooh, Pierre, ik weet hoe ik het moet hanteren, hoor. Het staat nu op... (bekijkt het wapen aandachtig) Lieve hemel! (verzet de veiligheidspal) Dat was op het nippertje!

Pierre : (schijnt met zaklamp in Elvira's gelaat) Wat was er?

Elvira : (boos) Heb jij met mijn wapen geprutst? (houdt de loop)

onder de neus van Pierre)

- Pierre* : (angstig) Parbleu! Haal je vinger van de trekker of je vernielt het ruikvermogen van mijn reukorgaan nog en dan zal ik geen goud meer vinden.
- Elvira* : (pistool naar beneden) Dat is waar. Maar hoe verklaar je dat de veiligheidspal niet goed stond?
- Pierre* : (lamp uit) Misschien vergat je hem in de juiste stand te zetten toen je me kwam bevrijden. Het ging ook allemaal zo vlug.
- Elvira* : Dat zou kunnen. (begint te schaterlachen)
- Pierre* : Wat scheelt er?
- Elvira* : (nog lachend) Toen ik de deur van je cel geopend had en je wakker maakte, stonden er opeens drie bewakers in het deurgat. Maar door de trekker een keer over te halen, zaten ze opeens in een grote zak, die met een lang touw was dichtgeknoopt. Zo kon je zonder problemen naar buiten.
- Pierre* : (begint ook te lachen) En die bewaker in de gang. Die stond nog altijd te beven van angst...
- Elvira* : ... omdat ik zijn pet had laten verdwijnen toen ik op weg was naar je cel.
- Pierre* : Oui, parbleu! En aan de grote poort! De directeur! (nieuwe lachbui) Die wilde ons met gespreide armen tegenhouden, maar jij vuurde en plotsklaps had hij stalen boeien aan zijn handen...
- Elvira* : ... en aan zijn voeten. En wij : floep, de auto in. (triumfantelijk) Pierre Pomme, de grote Franse goud-dief, was vrij...
- Pierre* : ... zodat ik opnieuw kan stelen. (opeens ernstig) Ja, dat is waar ook, Elvira. We waren op weg naar dat kiloetje goud. Haal me niet uit mijn concentratie. We moeten verder zoeken. (haalt diep adem, steekt zijn neus in de lucht en gaat luid en vlug snuivend richting podium; Elvira gebukt en op haar hoede achter hem aan, het pistool in de aanslag; na enkele stappen stopt Pierre; Elvira botst tegen hem aan) Parbleu! Kijk toch uit!
- Elvira* : Sorry, Pierre!
- Pierre* : (ongeduldig) Sorry, sorry! Stil toch! (snuift weer en begint dan triomfantelijk te glimlachen) De geur wordt

sterker. Het goud moet hier ergens in de buurt zijn. Ah oui!

Elvira : Waar? Waar?

Pierre : Ssst! (haalt diep adem en begint te snuiven; gaat voorlangs het podium, Elvira achter hem aan) We zijn er bijna.

Elvira : Wa...

Pierre : Ssst! (gaat het podium op tot aan het tuinhek; Elvira volgt) Ssst!!

Elvira : (verontwaardigd) Ik zei toch niets.

Pierre : Maar nu wel.

Elvira : Zeg, Pierre...

Pierre : Ssst! (draait enkele keren al snuivend rond en blijft dan met de neus in de richting van de goudenappelboom staan; snuift nog enkele keren luid én langzaam; begint te glimlachen; dan fluisterend) Daar! (wijst naar de appel) Daar is het.

Elvira : (luidop) Ik zie niks.

Pierre : (vanaf nu fluisteren Pierre en Elvira) Ssst, parbleu!

Elvira : Ik zie niks.

Pierre : Aan de boom.

Elvira : (turend in het donker) Dat is... dat is... een appel.

Pierre : Een gouden appel. Ah oui!

Elvira : Dat kan niet.

Pierre : Parbleu! Toch is het zo. Ik ruik het. Kijk. (richt de zaklamp op de appel en knipt ze aan)

Elvira : Oooooh!

Pierre : Mooi, hé! Aaah, c'est magnifique...

Elvira : (ongeduldig) Pluk hem dan.

Pierre : Niet zo haastig. Eerst even de zak bovenhalen waarin ik altijd mijn buit stop. (haalt een zwarte zak te voorschijn) Attention, Elvira. Nu komt het. Hou jij de lamp vast. (geeft de lamp aan Elvira)

- Elvira : (richt de lichtstraal op de appel) Voorzichtig.
- Pierre : (klimt over het tuinhek, sluipt omzichtig naar de boom en gaat langzaam met zijn hand naar de appel)
- Peter : (in het huis) Maar Sofie! Zit je nu weer te snoepen. Het is midden in de nacht. Als je niet kunt slapen, zou je beter door het raam de tuin in 't oog houden.
- Pierre : (hoort de stem en hurkt snel)
- Elvira : (dooft de lamp, richt haar pistool op het huis en schiet naar het slaapkamervenster)
- Sofie : (zich verdedigend) Ik moest plassen en toen ik voorbij de ijskast kwam, kreeg ik opeens zin in chocola.
- Peter : Kom naar bed, Sofie. Maar ga eerst je tanden poetsen.
- Sofie : Het is al goed. Ik kom. (stilte)
- Elvira : (zenuwachtig fluisterend) Wat was dat?
- Pierre : (komt behoedzaam recht; fluistert ook) In het huis. Het raam staat open.
- Elvira : Daar moeten we niet bang voor zijn. Ik heb er met mijn pistool een geluidsdicht scherm voor geschoten. Binnen kan je geen buitengeluiden meer horen, maar wij horen hen wel. Toch moeten we voorzichtig blijven. Ze kunnen ons nog altijd zien.
- Pierre : Dat heb je mooi gedaan. Als het zoiets maar is, dan ben je een kraan. (kijkt naar het slaapkamervenster en wacht even) Ze zijn naar bed, denk ik. (wacht weer even) Licht, Elvira.
- Elvira : Wat?
- Pierre : Steek de lamp aan. Ik wil de appel plukken.
- Elvira : (lamp aan, lichtstraal op de appel)
- Pierre : (kijkt nog even om zich heen en steekt een hand uit naar de appel)
- Peter : (begint opeens luid te snurken)
- Pierre : (hurkt)
- Elvira : (lamp uit; pistool op huis gericht)
- Sofie : (kwaad) Peter! Hou op met dat gesnurk. Ik kan er niet

van slapen.

Peter : Hoe? Wat?

Sofie : Je maakt een lawaai van jewelste. Zelfs een gewiekste dief als Pierre Pomme zou er van op de vlucht slaan.
(Pierre en Elvira zoeken vergeefs dekking)

Peter : Pierre Pomme? Waar is Pierre Pomme? Pak die dief!
(Pierre en Elvira zijn in paniek) Ik droomde dat hij de gouden appel stal.

Sofie : Nee, Peter. Er is geen dief. Slaap nu maar. En snurk niet meer of ik ga weer snoepen.

Peter : Al goed, al goed. Maar morgen maak ik een plan om te beletten dat onze appel gestolen wordt. *(stilte)*

Pierre : *(wacht enkele sekonden; zenuwachtig fluisterend)* Vlug! We moeten weg. Het is hier niet veilig.

Elvira : *(fluisterend)* Pluk de appel!

Pierre : Licht, parbleu!

Elvira : *(lamp aan, lichtraal op appel)*

Pierre : *(gaat nu snel tewerk : plukt de appel, steekt hem in de zak en klimt over het tuinhek)* Licht uit, parbleu!
(beiden gebukt in looppas van podium door zaal; af via deur zaal)

5de TAFEREEL

Sofie - Peter

De zon komt op. Via de luidsprekers hoort met het ochtendnieuws op de radio.

Stem : Goeie morgen, dames en heren. Dit is het BRT-ochtendnieuws. We beginnen met de weersvoorspelling. Vandaag wordt het opnieuw een stralende herfstdag. De temperatuur zal in het hele land oplopen tot 19 graden. Volgende nacht zal het fris zijn. Aan de kust en in het binnenland daalt het kwik tot 8 en in de Ardennen tot 3 graden. En nu het nieuws met Bavo Adriaensens.

Bavo : De dief Pierre Pomme, die gisteren ontsnapte uit de gevangenis van Parijs, is nog voortvluchtig. De Franse politie vermoedt dat hij naar België zal trachten te ontkomen. Aan alle grensposten werden dan ook de controles verscherpt, tot nu toe echter zonder resultaat.
(Sofie op, radiootje aan het oor en smullend van een stuk chocola) Het buitenland. In de Verenigde Staten

heeft president Bush...

- Sofie* : (zet de radio af; tot de kinderen) Dat is toch wel sterk met die Pierre Pomme, vinden jullie ook niet meisjes en jongens? (de kinderen vertellen dat Pierre Pomme de gouden appel gestolen heeft; Sofie naar de boom) Lieve hemel!
- Peter* : (vanuit het huis) Sofie, kom je ontbijten. De eitjes zijn gekookt en de koffie is klaar.
- Sofie* : (is zo verbouwereerd dat ze Peter niet hoort) Dat kan toch niet... Dat is onmogelijk...
- Peter* : (op) Zeg, Sofie, heb je watten in je oren. Het ontbijt...
- Sofie* : Peter, kijk! De appel! Hij is weg!
- Peter* : (naar de boom; onthutst) Maar hoe kan dat nu...
- Sofie* : De kinderen hebben Pierre Pomme in onze tuin gezien. Hij heeft de gouden appel gestolen! Zoals jij het vorige nacht droomde...
- Peter* : Daar geloof ik geen barst van. Het moet een grap van buurman Bert zijn.
- Sofie* : Op de radio zei men in het ochtendnieuws dat Pierre Pomme waarschijnlijk naar België zal vluchten. Maar hij is hier al. Niet waar, kinderen? (reacties kinderen)
- Peter* : (duidt kind aan) Wil jij eens vertellen wat er allemaal gebeurd is... (kind doet het verhaal ; door gerichte vragen uitlokken dat Pierre niet alleen was) We moeten iets doen! We moeten iets doen! (Sofie eet ondertussen verder haar chocola op; Peter ziet het en wordt kwaad) Sofie! Hoe bestaat het! Onze gouden appel is verdwenen en jij staat daar te snoepen alsof er niets aan de hand is.
- Sofie* : (verontwaardigd) Ik kan die chocola toch niet in de vuilnisbak gooien.
- Peter* : Ooooooh! Je bent onverbeterlijk!
- Sofie* : (krijgt een inval; enthoesiast) Peter, ik weet het. We bellen een privé-detective. In het reclameblad van deze week zag ik een advertentie. Ik haal het even. (af)
- Peter* : (tot de kinderen) Hoe is het toch mogelijk. Pierre Pomme is met de appel weg. En ik wou vandaag een plan bedenken om dat te verhinderen.